

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ὀκτωβρίου 1904

Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 46

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἐν τοσούτῳ ὁ καιρὸς δὲν ἐφανερόνετο τί ἦτο, ἀν δὲ τὸ ἄλλο πλοῖον ἤδυνήθη νὰ πλεύσῃ πρὸς δυσμὰς, ἔπρεπε τοῦτο ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ ὅτι εὐρίσκετο πολὺ βορειότερον, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἐτήσιος ἄνεμος εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ φυσᾷ μόλις ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος.

Περιμένοντες λοιπὸν τὸν ἄνεμον, ὁ θενδῆποτε καὶ ἂν ἤρχετο, ἐνῶ ὁ Πέρκινς καὶ ὁ Βίκμπορν ἐφύλαττον σκοποὶ εἰς τὴν πρῶραν, κοντὰ εἰς τὸ κουβοῦσι, οἱ ἄλλοι εἶχαν μαζεθῇ γύρω εἰς τὸν Οὐίλ Μιτζ, ἑτοιμοὶ νὰ ἐκτελέσουν τὰς διαταγὰς του.

Ὁ Οὐίλ Μιτζ εἶπε τότε:

— Ἡ πρώτη μας δουλειὰ εἶνε νὰ κυττάξωμεν πῶς θὰ φθάσωμεν γρηγορώτερα εἰς τὰς Ἀντίλλας.

— Καὶ ἐκεῖ, ἐπρόσθεσεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, νὰ παραδώσωμεν αὐτοὺς τοὺς ἐλεεινούς εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Ἀς φροντίσωμεν πρῶτα διὰ τὸν ἑαυτὸν μας! παρετήρησεν ὁ πρακτικώτατος Ρογήρος Χινσδαίλ.

— Καὶ ποίαν ἡμέραν ἄρ' ἔχει ὁ ἡμπαρέση ὁ «Γοργὸς» νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ;... ἠρώτησεν ὁ Μάγνος Ἀνδερς.

— Ἀῦριον τὸ ἀπόγευμα, ἂν ὁ καιρὸς μᾶς βοηθήσῃ, ἐδήλωσεν ὁ Οὐίλ Μιτζ.

— Πιστεύετε νὰ φυσῇ ἀπὸ ἐδῶ;... ἠρώτησεν ὁ Νίλς Χάρμπι δεικνύων τὴν ἀνατολήν.

— Τὸ ἐλπίζω· πρέπει ὅμως νὰ διαρκέσῃ ὁ ἴδιος καιρὸς τριαντάξι ὥρας... Καὶ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, εὐκολὰ ἀλλάζει καὶ χαλνᾷ ὁ καιρὸς...

— Καὶ ποῦ θὰ βάλωμεν πλώρη; ἠρώτησεν ὁ Κλωδιών.

— Κατ' εὐθείαν πρὸς δυσμὰς.

— Καὶ εἶνε βέβαιον πῶς θὰ εὐρωμεν στὸν δρόμον μας τὰς Ἀντίλλας;... ἠρώτησε καὶ ὁ Τζὼν Χόδερτ.

— Βεβηχότατον, ἀπῆν·ησεν ὁ Μιτζ. Τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Ἀντιλλῶν, ἀπὸ τὴν Ἀντιγόαν ἕως τὴν Τοδόχο, κατέχει ἑκτασὶν τετρακοσίων μιλίων, καί, ὅς ποιοῦ νηεὶ καὶ ἂν φθάσωμεν, ὁλ' εἴμεθα ἀσφαλισμένοι.

— Βεβηχῶς, ἐδήλωσεν ὁ Ρογήρος Χινσδαίλ, καὶ ἂν ἀκόμη παρυστρατήσωμεν ἀπὸ τοὺς ἐναντίους ἀνέμους, αἱ

φθάσωμεν εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς Γουιάνας ἢ εἰς καμμένα λιμένα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν...

— Ἐ! τί διάβολο, ἀπήντησεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, ὁλ' τα καταφέρωμεν νὰ πέσωμεν δίπλα σὲ κάποιαν ἀπὸ τὰς δύο Ἀμερिकास, ἀνάμεσα στὸ ἀκρωτήριον Χόρν καὶ τὴν Νέαν Ἀγγλίαν!

— Πραγματικῶς, κύριε Τωνῆ, εἶπεν ὁ Μιτζ. Πρέπει ὅμως νὰ μὴ μενίημπον· νατσαρισμένος ὁ «Γοργὸς» στὴν ἴδια θέσι!... Ἀς πιᾶσῃ ἄερας, καὶ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ εἶνε εὐνοϊκός!

Ὅχι δὲ μόνον εὐνοϊκός, ἀλλὰ καὶ ὄχι παραπολύ δυνατός ἔπρεπε νὰ εἶνε ὁ ἄνεμος. Δύσκολον καὶ ἐπίπονον ἔργον εἶχεν ἀναλάβῃ ὁ Οὐίλ Μιτζ, — νὰ μανοβράρῃ ἓνα καράβι μὲ πλήρωμα ἀπὸ νεκροῦς μαθητὰς, οἱ ὅποιοι δὲν εἶχαν τὴν πεῖραν τοῦ ναυτικοῦ ἐπαγγέλματος καὶ δὲν ἤξευραν παρὰ τὰ ὀλίγα μόνον τὰ ὅποια ἔτυχε νὰ ἰδοῦν ὅσον ἐταξίδευσαν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην εἰς τὰς Ἀντίλλας. Τί θὰ ἔκαμνεν ὁ Οὐίλ Μιτζ ἂν παρουσιαζέτο ἀνάγκη νὰ κάμῃ κανένα ταχυὸν χειρισμόν, νὰ πάρῃ τὴν βόλτα ὅρτσα ἢ πόντζα, ἂν τυχὸν ἠναγκάζετο ν' ἀρμενίσῃ στὴν μπουρίνα, ἢ νὰ δέσῃ μ' οὐδὲς, ἐν ᾗ περιπτώσει ἐπιανε καμμιά ἀνεμοζάλη, διὰ νὰ μὴ σπάσουν αἱ ἀντένες καὶ τὰ κατάρτια;

Καὶ αὐτὰ εἶνε ἐπόμενον νὰ συμβῇ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ὅπου τόσο συχνὰ ἐνσκήπτουν οἱ κυκλώνες!

« Πῶς σας φαίνεται ὁ καιρὸς, Οὐίλ; » (Σελ. 362, στήλ. 8^η.)

‘Αλλ’ ὦ ἀπροσδόκητος εὐτυχία! Ἡ ὑπογραφή τοῦ Ξενιτεμένου Ἑλληνόπουλου ὀπίσω ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν εἶνε τὸσον δυσανάγνωστος, ὥστε ἡ Δούκισσα τῶν Σαλῶν νὰ δὲν κατορθῶναι νὰ τὴν διαβάσῃ. ‘Αναπνέω καὶ σκέπτομαι (σκέψις ἐκτὴ), ὅτι ἡ κακογραφία εἶνε καμμίαν φορὰν προτιμωτέρα ἀπὸ τὴν καλλιγραφίαν...

‘Αλλ’ ἡ Δούκισσα τῶν Σαλῶν νὰ ἐπιμένει. Κυττάζει ἀπὸ πίσω ὅλας τὰς φωτογραφίας... παραβάλλει τὰς ὑπογραφὰς... προσπαθεῖ... πλησιάζει... ἀπομακρύνεται... τίποτε! Ἡ κακογραφία εἶνε πέπλος ἀδικηράστος καὶ εὐεργετικές. Ὅπως δὴ ποτε ἀνησυχῶ. Μήπως το διαβάσῃ ἐπιτέλους; ‘Αλλ’ ὄχι... ἡ Κρὲς ὅλη μὲ σώζει. Διαβάζει τὸ ὄνομα... λανθασμένον, ἄλλο ἀντ’ ἄλλου, καὶ το ἐκφωνεῖ.

— ‘Αχ! τὸ βρήκατε! φωνάζω, κρύπτων ὑπὸ πρόσχημα μεγάλην ἀπελπισίας τὴν ἐνδόμυχον χαράν μου διὰ τὴν πλάνην τῆς.

— ‘Α, τὸν ξέρω! Δὲν μένει ἐκεῖ; μ’ ἐρωτοῦν.

— Ναί... ἀπαντῶ.

— Δὲν εἶχε πρῶτα τὸ τὰ δε ψευδώνυμον;

— Ναί...

— Δὲν ἐβραβεύθη τότε;

— ‘Ακριδῶς.

‘Ελεγα ψεύματα ὁ ἄθλιος μὲ τὸν σοβαρώτερον τρόπον! ‘Αλλ’ ἡ ἐβδόμη μου σκέψις ἦτο, ὅτι ἐπιτρέπεται καμμίαν φορὰν νὰ λέγῃ καὶ ὁ τίμιος ψεύματα...

Ἡ ἐπίσκεψις παρετάθη, ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν, αἱ σκέψεις μου ἐγίναν ὀκτὼ δέκα, εἴκοσι... Ποῦ νὰ τὰς μετρήσω πλέον, καὶ ποῦ νὰ τὰς ἐνθυμῶ ὅλας!

Θὰ σας εἶπω μίαν ἀκέρμη. Ἡ Δούκισσα τῶν Σαλῶν, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν Κάκιαν, τῆς ἔκαμεν ἀπὸ χαρτὶ ὀλέκλῃρον στόλον θωρηκτῶν. Τὰ χαρτοτεχνήματα αὐτὰ τὰ ἐθαύμασα ἐγὼ περισσότερον ἀπὸ τὴν κόρην μου...

‘Απ’ ὅλα ξεύρω νὰ κάμνω μὲ χαρτὶ, καὶ τὸ καλλίτερον, τὰ ὠραῖα αὐτὰ θωρηκτά, δὲν τα ἤξευρα. Καὶ ὁρίστε τώρα ποῦ εὐρέθη νὰ συμπληρώσῃ τὴν χαρτοτεχνικὴν μου σοφίαν ἓνα κορίτσι δεκαεσσάρων ἐτῶν! Πόσα ἔχω νὰ μάθω ἀκόμη... ἀπὸ τὰ παιδιά μου! — ἦτο ἡ τελευταία μου σκέψις.

Ἡ Δούκισσα τῶν Σαλῶν νὰ μὲ τὰ δέλφιν της ἔφυγαν. Κ’ ἐπέστρεψα εἰς τὸ γραφεῖόν μου, διὰ νὰ σας γράψω τὴν ἐπιστολήν. ‘Αλλὰ τὸ θέμα μου τὸ εἶχα λησμονήσῃ, αἱ πρῶται ἰδέαι μου εἶχαν πετάξῃ, καὶ δὲν μου ἔμεναν παρὰ αἱ σκέψεις καὶ αἱ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν χοριτωμένην αὐτὴν ἐπίσκεψιν. Λοιπὸν, ἀπλούστατα, τὸς ἔγραψα.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

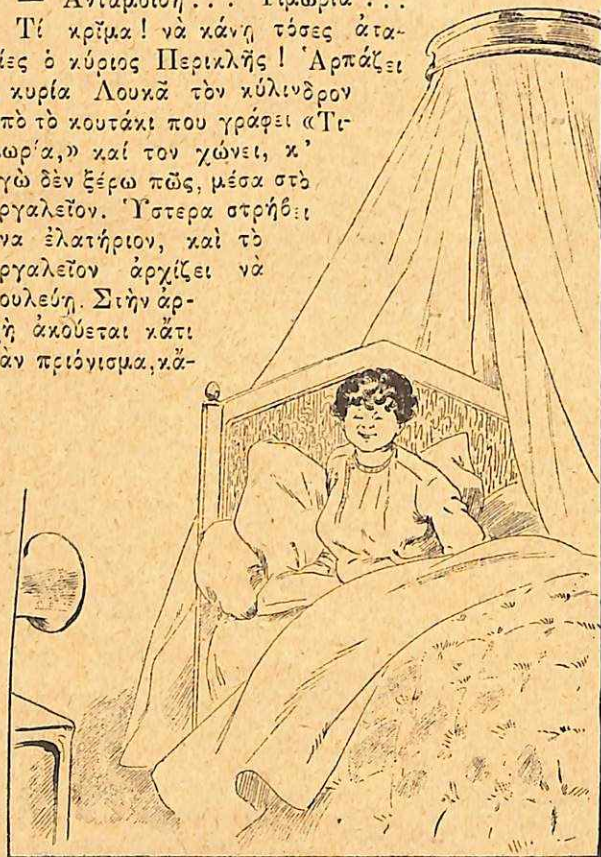
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ’.

Ὁ κύριος Περικλῆς κοιμᾶται. Ἡ κυρία Λουκᾶ ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του, καὶ βάζει ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι, τὸ μυστηριώδες ἐργαλεῖον που μοιάζει σὰν τρομπέττα κολλημένη σὲ κουτί. ‘Υστερα, κατεβάζει ἀπὸ τὸ ντουλάπι τὰ δύο κουτάκια, καὶ κολλᾷ τὴ μύτη τῆς ἐπάνω στὰς ἐπιγραφάς, γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ τὰς διαβάσῃ μὲ τὸ φῶς τοῦ καντηλιῦ:

— ‘Ανταμοιβή... Τιμωρία...

Τί κρίμα! νὰ κάνῃ τὸσες ἀταξίες ὁ κύριος Περικλῆς! ‘Αρπάζει ἡ κυρία Λουκᾶ τὸν κύλινδρον ἀπὸ τὸ κουτάκι που γράφει «Τιμωρία», καὶ τὸν χώνει, κ’ ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς, μέσα στὸ ἐργαλεῖον. ‘Υστερα στρεβλίζει ἓνα ἐλατήριον, καὶ τὸ ἐργαλεῖον ἀρχίζει νὰ δουλεύῃ. Στὴν ἀρχὴ ἀκούεται κατὶ σὰν πρίονισμα, κα-

«Ὁ Περικλῆς ἀνασηκόνεται...»

τι σὰν βούυσμα ἀπὸ πολλές-πολλές μύγες...

Ὁ κύριος Περικλῆς ἀκόμα κοιμᾶται. ‘Εξαφνα ὅμως, μέσα στὴ βραδυὴ σιγαλιά, ἀρχίζουν κατὶ ἀγριοφωνάρις, σὰν νὰ ἦταν κανένας ἄνθρωπος ποῦ μιλά μὲ τὴ μύτη, καὶ φωνάζουν τὸν ὑπναρὰ μας τρεῖς φορές μὲ τ’ ὄνομά του:

— Περικλῆ!... Περικλῆ!... Περικλῆ!...

Μισοξυπνάει ὁ κύριος, καὶ δὲν ξέρει ἂν εἶνε ξυπνητὸς ἢ ὄνειρεύεται.

— Περικλῆ, ξαναφωνάζει ἡ φωνή, εἶμαι ὁ πατέρας σου! ‘Εσὺ θαρρεῖς πως λείπω, καὶ ὅμως ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ, εἰς τὸ γραφεῖόν μου, κοντὰ σου, καὶ ξέρω τί κάνεις καὶ δὲν κάνεις!

Ὁ Περικλῆς ἀνασηκόνεται στὸ κρεβ-

βάτι του καὶ ἀκούει, τρομαγμένος. Αὐτὴ ἡ φοβερὴ φωνὴ μοιάζει πολὺ μὲ τὴ φωνὴ τοῦ μπαμπᾶ του, — ὅταν εἶνε συναχωμένος ὁ μπαμπᾶς.

— Περικλῆ, λέγει ἀκόμα ἡ φωνή, σήμερα ἦσουν καλὸ παιδί, φρόνιμος, ὑπάκουος. ‘Εξαγες μὲ τάξιν στὸ τραπέζι, κ’ ἐπέσεες στὸ κρεβάτι χωρίς γρύνιες, ἅμα σοῦ το εἶπε ἡ μαμμά σου...

Καλὰ, πολὺ καλὰ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν διαγωγή σου! Καὶ γι’ αὐτό, ὅπως σου εἶπα, θὰ σε πάγω τὴν Κυριακὴ εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον, στὸ Φάληρο!...

Ἡ φωνὴ σωμαίνει. Αἱ μύγες ξαναβουίζουν λιγάκι καὶ ὕστερα σωμαίνουν καὶ αὐτές. Τὸ φῶς που ἔμβαινε ἀπὸ τὴν χαραματίδα τῆς πόρτας τοῦ διπλανοῦ δωματίου, σβύνει σὲ λίγο. Καὶ ὁ Περικλῆς δὲν εἶνε πιά οὔτε τρομαγμένος οὔτε σαστισμένος. Παίρνει θάρρος μάλιστα καὶ γελᾷ στὰ σκοτεινά:

— Ὁ μπαμπᾶς εἶνε εὐχαριστημένος. Τί καλὰ! Τοῦ ἀρέσουνε, φαίνεται, αἱ ἀταξίες!...

Σαστισμένη εἶνε τώρα ἡ κυρία Λουκᾶ. Σπᾶνει τὸ κεφαλάκι της, καὶ δὲν ξέρει τί νὰ σκεφθῇ. ‘Ακούς ἐκεῖ! Ὁ σύζυγός της, μηχανικὸς μὲ τόσα διπλώματα, ποῦ ἔχει καμὴν ἓνα σωρὸ γεφύρια καὶ σιδηροδρόμους, καὶ νὰ κάνῃ τέτοιο λάθος! Μπᾶ!.. Τῆς εἶχε ‘πῃ πῶς ὁ φωνογράφος ἐκεῖνος ἦταν φωνογράφος πρώτης τάξεως καὶ ὅτι του ἔλεγε, τὸ ἔξανάλεγε μὲ τὸ νῆ καὶ μὲ τὸ σῆμα. Καὶ ὅμως αὐ-

τὸς ὁ φωνογράφος, ἔκαμε τὴν ἀνοησίαν ν’ ἀρχίσῃ νὰ λέγῃ τὴν «‘Ανταμοιβήν» ἐνῶ ἔπρεπε νὰ πῇ τὴν «Τιμωρίαν»!... Τί εἶχε λοιπὸν συμβῇ;

Τί εἶχε συμβῇ;

Τὰ χέρια τῆς Γαρουφαλῆς μονάχα το γνωρίζουν!

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

‘Επισκέπτου ἀπαξ ἡ δις τοῦ ἔτους τὸν ὁδοντίατρόν, διὰ νὰ ἐξετάξῃ μήπως τυχὸν ὑπάρχουν ἀρχαὶ τερηδόνας ἢ ἄλλαι βλάβαι εἰς τοὺς ὀδόντας καὶ τὰ οὐλά σου, καὶ νὰ τὰς ἐξαλείψῃ πρὶν ἐπεκταθῶν.

(‘Εκ τῆς «‘Εφημερίδος τῆς Ὑγιείας»)

ΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ

‘Ημουν τὸ μεγαλύτερον ζιζάνιον τοῦ κόσμου, εἰς τὰ παιδικὰ μου χρόνια. ‘Εταί τοῦλάχιστον ἔλεγε τότε ἡ μεγάλη μου ἀδελφή, — τὸ κυριώτερον θῦμα τῆς κακῆς μου ἐκείνης συνήθειας, τὴν ὁποίαν ὅμως σήμερον εὐγνωμόνως εὐλογεῖ διὰ τὰς συνεπείας τῆς.

‘Αν ἔμῳς ἐγὼ, κατὰ τὴν ιδέαν τῆς, ἦμουν ὁ πρῶτος εἰς τὰ πειράγματα, αὐτὴ ἦτον ἡ πρώτη εἰς τὴν καλωσύνην καὶ τὴν ὠριότητα, κατὰ τὴν ἰδικὴν μου ιδέαν. ‘Ημουν παιδάκι ἀκόμα, καὶ ὅμως ἐθαύμαζα ὅσον ἤξιζαν τὰ λεπτὰ τῆς χαρακτηριστικά, τὰ δροσερά τῆς μάγουλα, καὶ τὰ τριανταδύο μαργαριταρένια δοντάκια, ποῦ ἐστόλιζαν τὸ γλυκὸ της χαμόγελο. Τὴν ἐθαύμαζα καὶ τὴν ἐλάτρευα, ἀλλὰ καὶ ἐκείνη ἐγίνετο θυσία γιὰ μένα.

Εἶχε ὅμως καὶ τὰ ἀνάπιδά της ἡ ἀγαπημένη μας ἀδελφή, ἡ Χρυσάνθη, ἦτο δεισιδαίμων καὶ προληπτικὴ ὅσον εἰμφορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, καὶ αὐτὴ τῆς τὸ ἐλάττωμα ἐδίδο συχνότερα ἀπορρομὴν εἰς τὰ πειράγματά μου.

Εἰς τὸ τραπέζι, τὸ ζήτημα τοῦ ἀλατιοῦ ἐδίδε κ’ ἐπαίρνε διαρκῶς, ὅταν ἐζητοῦσα «λίγο ἀλάτι», ἐκείνη ἀρπαξε ἀμέσως τὴν ἀλατιέρα νὰ μου βάλῃ μόνον τῆς στὸ πιάτο μου, ἀπὸ τὸν φόβον τῆς μήπως καὶ τὴν ἀντρέψω ἐπάνω στὸ τραπέζι-μαρμάριον. Μ’ ἔλας τὰς προφυλάξεις τῆς ὅμως, πάντοτε ἐγὼ τὰ ἐκατάφερα νὰ σκορπίσω λιγάκι ἀπ’ ἐξῶ ἀπὸ τὸ πιάτο μου.

‘Εθύμουνε τότε φοβερὰ ἡ Χρυσάνθη, κ’ ἐγὼ, διὰ νὰ τὴν ἡσυχίσω, ἔριχνα πιπέρι ἐπάνω στὸ ἀλάτι, — διότι, ὡς λέγουν οἱ δεισιδαίμονες, τὸ πιπέρι εἶνε οὕτως εἰπεῖν τὸ ἀντιφάρμακον τοῦ ἀλατος. Καμμίαν φορὰ ὅμως, ἐνῶ ἔριχνα πιπέρι, ἀναποδογύριζα σύβυλη τὴν ἀλατιέρα, — καὶ τότε πλέον ἡ φιλονεικία δὲν εἶχε τελειωμὸν.

Εἶχα ἀκόμη τὴν ἀνόητον συνήθειαν νὰ δίνω μιά στὸ μαχαίρι μου νὰ γυρίξῃ σὰν μύλος ἐπάνω στὸ τραπέζι. Λοιπὸν, αὐτὸ τὸ ἀθῶον παιγνίδι ἦτο διὰ τὴν ἀδελφὴν μου ἰσοδύναμον πρὸς ἐπίκλησιν τῶν κατοχθονίων δυνάμεων, καὶ, ἂν τυχὸν τὸ μαχαίρι ἐσταματοῦσε μὲ τὴν μύτην τοῦ πρὸς τὸ μέρος τῆς, ἡ ἀδελφὴ μου ἐθαζε τὰς φωνὰς σὰν νὰ τὴν ἐμαχαίρωναν, κ’ ἔκαμεν κρυφὰ-κρυφὰ τὸν σταυρόν της.

Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς κατωκίνας ἐχθροπραξίας, ἡ οἰκογένειά μου διεῖρετο εἰς δύο στρατόπεδα: ἡ μητέρα μου ἐπῆγαινε μὲ τὸ μέρος τῆς ἀδελφῆς μου, διότι συνεμερίζετο ὅπως δὴ ποτε τὰς ἀδυναμίας τῆς, ὁ πατέρας ἐγέλιτοσε μαζὶ μου, κ’ ἐπερίκειε τὰς γυναίκας μὲ τὰς ἀνοησίας των, — ἔλεγε, — διότι ἡ-

πιζεν ὅτι τὰ ἀστεῖά μου ἐπὶ τέλους θὰ τὰς ἔκαμναν νὰ ἀβάλουν γινῶσι!

Ὑποθέτω ὅτι ἀδικᾷ ἡλιπίε τέτοιο πρᾶγμα, ὅτι δὲν θὰ ἐγίνετο τίποτε, χωρίς τὸ ἀποφασιστικὸν κτύπημα, τὸ ὁποῖον... ‘Αλλὰ ἂς μὴ προτρέχωμεν ἀπὸ τὴν σειρὰν τῶν γεγονότων.

Δεισιδαίμονις ριζοβολημένη εἰς τὸ γυναικεῖον τμήμα τῆς οἰκογενείας μας ἦτο καὶ ἡ τῶν τριῶν φῶτων. Τρεῖς λάμπες — τρία φῶτα στὸ ἴδιον δωμάτιον!... Αἱ! ὕστερα ἀπὸ αὐτό, ἄλλο δὲν ἐπερίμεναν παρὰ νὰ πέσῃ κεραυνὸς εἰς τὰ κεφάλια μας.

Αὐτὸ τὸ πείραγμα ἦτο λιγάκι δυσκολώτερον, ἀλλὰ ἐγὼ κατάρθονα νὰ τὸ ἐκτελῶ, ὅσῳ ἐξῆλα, μὲ τὸ κερί.

‘Εκύτταξα, πότε ἡ Χρυσάνθη ἐκεντοῦσε κοντὰ στὴ μεγάλη λάμπα μὲ τὸ ἀμπαζοῦρ, ἐνῶ ἡ μητέρα μου, μὲ τὴν λαμπίτσα, ἔδραζε ἀπὸ τὸ ντουλάπι τὰ φρούτα ἢ τὸ γλυκίσμα διὰ τὸ τραπέζι, καὶ μιά, καὶ δύο, ἀναβὰ τὸ κερί μου, διὰ νὰ πάγω τάχα νὰ πᾶρω κατὶ που ἐληοσμόνησα ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου, κ’ ἄρχιζα ἀμέσως τὰ λόγια καὶ τὴν κουβέντα, ἕως τὴν στιγμὴν που ἡ ἀδελφὴ μου ἐπαίρνε εἰδησιν τί εἶχε σκαρώσῃ. ‘Εσηκόνετο τότε ἀμέσως, ἔτρεχε σὰν τρελλὴ κ’ ἐσβύνε τὸ κερί μου μ’ ἓνα φύσημα τόσο δυνατό, ὥστε θὰ μπορούσε καὶ ἀνεμόμυλον νὰ κάμῃ νὰ γυρίξῃ.

Κ’ ἐγὼ ἔκαμα τότε τοῦ κόσμου τὰ γέλια.

Δὲν θέλω νὰ φθάσω εἰς τὸ κυριώτερον γυγόνος, χωρίς νὰ σας διηγῶμαι μὲ λίγα λόγια ἓνα ἐπεισόδιον, διὰ τὸ ὁποῖον δυσκόλα ἐσυγχωρήθην.

‘Εώραξεν ὁ πατέρας μου, καὶ εἶχαμε καλεσμένους μερικοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους εἰς τὸ γυμνασιὸν ἐπρόκειτο νὰ καθήσωμεν δώδεκα στὸ τραπέζι. Δὲν μ’ ἄφισεν ἡ συχὸν ὁ πειρασμός, χωρίς νὰ πῶ κανενὸς τίποτε, ἐπῆγα κ’ ἐκάλεσα ἓνα συμπαθὲς καὶ φίλον μου διὰ νὰ κάμῃ τὸν δέκατον τρίτον.

Ὁ ἐρχομὸς του δὲν παρετηρήθη ἄλλᾳ, τὴν στιγμὴν που ἐπρόκειτο νὰ καθήσωμεν στὸ τραπέζι, κυττάζει ἡ ἀδελφὴ μου τοὺς καλεσμένους, ἐνῶ ἡ μητέρα τοὺς ἐδείχνε τὰς θέσεις των, καὶ ἔφωτιζε:

— Μὰ... εἴμωστε δεκατρεῖς!

Συγκινουῦνται αἱ γυναῖκες, ἀρχίζουν τὰ ἀστεῖα οἱ ἄνδρες. Ἡ Χρυσάνθη μου ἔρριχνε κατὶ ματιές, φρονιμώτατες! — κ’ ἐγὼ ἄρχισα νὰ μετανοῶ, διότι μὲ τὸ ἀστεῖόν μου ἐκινδύνευα νὰ χαλάσω ὅλην τὴν ὀρεξιν, νὰ χαλάσω τὴν διασκέδασιν.

Διὰ νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου, διὰ νὰ καθησυχάσω τὰ δεισιδαίμονα πνεύματα, ἐπρότεινα τότε νὰ καθήσωμεν, ὁ φίλος μου κ’ ἐγὼ, χωριστὰ εἰς ἓνα τραπέζι.

Ἡ γυναικεία φάλαγγ ἀνέπνευσεν ἐλευθερίαν, ἐπεδοκίμασε τὴν ιδέαν μου, καὶ ἡ ἀδελφὴ μου, ἐπειδὴ ἐρροήθη μὴ γελᾶσουν οἱ ἄλλοι μαζὶ της, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀκόμη ἀντιρρήσεις, ἀλλ’ ἡ φυσιογνωμία τῆς ἐδείχνε καθαρὰ ὅτι δὲν ἤ-

«Τὸ παιγνίδι ἦτο πολὺ διασκεδαστικόν.» (Σελ. 366, στήλ. 6.)

το καθόλου εὐχαριστημένη, ὅτι ἔκαμνε τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίας.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅταν τὴν εἶδα ὅτι ἦτο στὸ σοβαρὰ κακιομένη μαζὶ μου, ἐπρόσπαθον νὰ δικαιολογηθῶ μὲ λογικώτατα ἐπιχειρήματα.

— ‘Ακουσε, Χρυσάνθη, τῆς εἶπα, ὁλοκαί με κατηγορεῖς ὅτι κάμνω πράγματα, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὰ λεγόμενά σου φέρνουν τὴν δυστυχίαν, καὶ ὅμως ἐμεῖς εἴμαστε οἱ εὐτυχέστεροι ἄνθρωποι τοῦ τόπου μας.

— Μή βιάζεσαι, μου άπήνησε, και θα το 'δής' ή εύτυχία μας δεν θά διαρκέσει πολύ! θά μετανόησης τότε, αλλά θά είνε άργά.

— Οί φόβοι σου είνε έντελώς πρά- λογοι. Πώς το θέλεις; πώς γίνεται, λιγάκι αλάτι, παραδείγματος χάριν, πού πέφτει επάνω στο τραπέζι, να έχη έπιπρόσθιν εις τούς ανθρώπους και εις την ζωή των;

ΜΑΓΙΚΗ ΟΧΘΗ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ

[Γρηγόριος Ν. Ριζόπουλος. — Β' Βραβείον Μικρού Διαγωνισμού Φωτογραφίας]

— Είνε κακός οίονός!

— Κακός οίονός; Άν είνε να πά- θωμε καμιά συμφορά, δεν θά μάς την φέρη βίαια τδ αλάτι... Έρχεσαι και μοναχή της.

— Δεν ξέρεις τί λές!

— Εξέρω, Χρυσάνθη μου, ότι, έως σήμερα, οι κακοί σου οίονοι τίποτε κα- κόν δεν μας έφεραν, και ότι άδικα βα- σανίζεσαι με αυτά τά μωρολογήματα!

Η λογική μου δέν την έπεισε καθό- λου! επέμεινε να μου κάμνη την κακιω- μένην, και γιά να την καλοπιάσω και ν' αγαπήσωμεν, έπαισα τά πειράγματά μου κάμποσον καιρόν.

Τά έμάζευα όμως...

Μίαν ημέραν — εύτυχισμένην ήμέ- ραν, ή όποία έκρινε και άπεράσεις την εύτυχίαν της Χρυσάνθης, — ένφ' έπέ- στρεφα εις τδ σπίτι, από κάποιον θέλημα, την εύρηκα όλονόμηνην. Η μητέρα έ- λειπε, και ή Χρυσάνθη κατεγίνετο με μίαν ένασχόλησιν, ή όποία μου έφάνη κάπως παράξενη και άταίριαστη με την ήλικίαν την.

Έκείνητο έμπρός 'ς ένα τραπέζακι, κ' έκρατούσε ένα στρογγυλόν καθρέφτη με χέρι. Εις τόν ώμόν της έστένετο ή Παρδαλή, ή αγαπημένη της γάτα, και έφάνετο σαν να άπορούσε πολύ, διότι έδλεπε να παρουσιάζεται έξαφνα έμπρός της μιά ψιφίνα, ίδια κ' άπαράλλακτη με τόν έαυτόν της.

Η άπορία της γρήγορα έγινε δυα- ρέσκεια και θυμός, διότι ή Παρδαλή ήτο παραπολύ ζηλιάρα. Άρχισε να γρυλιά- ζη, να φουσκόνη την ράχιν της, ν' ά- γριεύη τά μουστάκια της, κ' έπροχώ-

ρησε να ζητήσει τόν λόγον από την ξέ- νην γάταν, πώς έτόλμησε κ' έμπήκε μέσα στο σπίτι!

Άλλά ή ξένη γάτα άγρίωσε και αυ- τή. Όταν ή Παρδαλή έδωκεν ύπουλό- τατα τά νύχια της έξω, τά έδωκε και αυτή. Έξω φρονών ή Παρδαλή, — με- νιώδης και ή άλλη γάτα!

Αυτό τδ παιχνίδι ήτο πολύ δικαί- ος. Έδωκεν την Χρυσάνθη, από μίαν άρσιν τού καθρέφτη, να χα- μογελή διεκδικάζη κ' έγώ μ' αυτό τδ θέαμα την στιγμήν δέ πού έλεγα να ρηνερωθώ και να άρχί- σω στα πειράγματά της ή άδει- φήν μου διά τά παιδικίσσια κα- μώματά της με την γάταν, άλλο τελειότερον πείραγμα μου ήλθε στο μυαλό. "Ω! ένα πείραγμα πολύ άθώον, — άπλούστατα να πετάξω τδ λαστιγέριο τόπι μου στην πλάτη της Παρδαλής, να ιδώ άν θά έτρόμαζε ή όχι, και τί θά έκαμνε...

Έλαβα τδ τόπι μου από την τσέπη μου, έσημάδευσα καλά διά να επιτύχω την γάταν, και —

μπράμ!...

Τδ τόπι έπήγε κ' έκούπησε την γά- ταν που ήτο μέσα στον καθρέφτην!

(Έπεται τδ τέλος)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΤΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 88^{ος}

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΕΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΒΔΟΜΗΝ ΤΟΥ 1905

Εις τδ προεχές φύλλον θά δημοσι- ευθύν τ' Άποτελέσματα τού τρέχοντος 88ου Διαγωνισμού προς σύθεσιν Πνευ- ματικών Ασκήσεων. Σήμερον, έπειδή ο καιρός έπείγει, σπεύδω να προκηρύξω τόν νέον Διαγωνισμόν, διά τας Άσκή- σεις της Α' έξιμηνας (1 Δεκεμβρίου 1904 έως 31 Μαΐου 1905) τού μετ' όλίγον άρχομένου 27ου έτους Διαπλά- σεις.

Οί όροι μένουν όλοι οι ίδιοι, και σās παραπέμω εις τδ 24ον φυλλάδιον της 5' Ιουνίου (σελις 190) όπου έδημοσιεύ- θησαν έν έκτάσει, σās συνιστώ δέ να συμμορφωθής με αυτούς πιστότατα.

Αί συλλογαι τών Πνευματικών Άσ- κήσεων (από 10 έως 15 μόνον Άσκή- σεις πρέπει να έχη κάθε συλλογή) είνε δεκταί διά τόν 88ον Διαγωνισμόν με- χρι της 30 Νοεμβρίου 1904 από σή- μερον. Όσοι έχετε έτοιμούς, να σπεύ- σετε να τας στείλετε, διότι εξ αυτών θά έκλέξω Άσκήσεις διά τά πρώτα φυλ- λάδια τού νέου τόμου. Διά τούς νέους συνδρομητάς, θά δοθώ άργότερα μικρά παρατάξεις της προθεσμίας, — άν τούτο κριθή αναγκαίον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΓΑΤΟΠΟΝΤΙΚΟΓΟΝΙΑ

— Ξέρετε πώ; ήλθον στον κόσμον οι ποντικοί και αι γάτες;

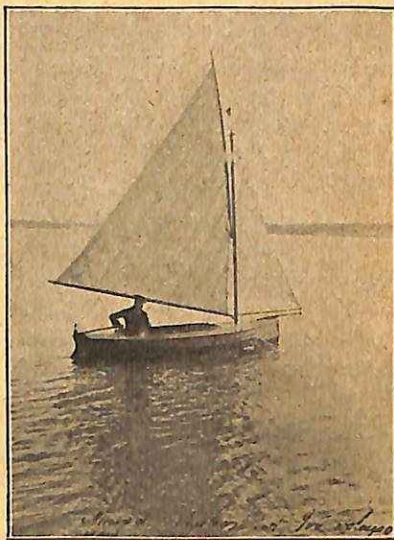
Πίν να γίνη ο κατακλυμός, δεν υπήρχαν εις τόν κόσμον ούτε ποντικοί διά να τρώγουν τά πράγματα μέσα στα ντουλάπια, ούτε γάτες διά να τρώγουν τούς ποντικούς. Έπομένως, όταν έγινε κατακλυσμός, δεν υπήρχαι ούτε μέσα στην Κιβωτόν τού Νώε.

Ήταν όμως εκεί μέσα ένας χοίρος, και μιά μέρα έκαμνε κάποιον αταξίαν, κ' έγώ δέν ξέρω τί εΐδους αταξίαν, και ο Νώε τού έδωκε ένα μπάτσο, μιά τόσο δυνα- τδ μπάτσα, ώστε ο χοίρος έφτερνίσθηκε.

Από τδ φτέρισμα αυτό έγεννήθη μία ποντίνα ή όποια, ως που να πήτε «κύμιον» έγέννησε τόσα πολλά ποντι- κήκια, ώστε όλαι αι προμήθειαι, πού είχεν ο Νώε μέσα στην Κιβωτόν διά την οικογένειάν του και διά τά άλλα ζώα, όλίγον έλειψε να φαγωθύν από τά πον- τήκια, έως τδ τελευταίο ψίχουλο.

Έθύμωσαν λοιπόν μ' αυτό όλα τά ζώα, κ' έπήγαν κ' έκαμναν παράπονα εις τόν Νώε διά τόν θυμόν του.

— Άν δέν έθύμωνες τόσο πολύ και άν δέν έκτυπούσες τόν χοίρον, δέν θά έτραδούσαμε αυτά που τραβούμε τώρα! — τού είπεν ο λέων.

ΛΕΜΒΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟΝ

[Ιδιότροπος Νεάνις. — Γ' Βραβείον

Μικρού Διαγωνισμού Φωτογραφίας.]

Εκναθυμόνι τότε ο Νώε: πιδ πολύ άκόμα, και τραβά τού λέοντος ένα χαστούκι, πού έσειθθη όλη ή Κιβωτός.

Φτερνίζεται τότε και ο λέων, και από εκείνο τδ φτέρισμα έγεννήθη μιά γάτα ή όποία έβλεπε άμέσως στο κυνήγι όλα τά ποντίκια της Κιβωτού.

Και από τότε εξακολούθη άδιάλλα- κτος ή έχθρα και άμείλικτος ο πόλεμος τού κάμνον αι γάτες στους ποντικούς.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μαμμά έτοιμάζεται διά περίπατον με την μικρήν Νινά:

— Μαμμά, πήρε μωρό μου και λίγα κου- ρέτα...

— Γιατί, χρυσή μου;

— Γιατί μπορεί να κλέβω στη δρόμο, και να χρειάσθω να μου δώσης;

Βασίλειον υπ' του Νέστορος της Πύρας

Διατί να υπέρχουν μαύρα και άπρη σα- φύλια;

Η μικρή Φωρή τδ έζηγεί ως έζη:

— Ότα σταβόλια είνε στον ήλιο, κυρι- ζου. Όσα είνε από κάτω και τά φύλλα στη σκιά μένουν άσπρα.

Ευαίτη υπ' του Νέστορος της Πύρας

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΡΩΤΗ πρώτη έφτασεν ή άπάντησις τού Ταρλαμπούμα διά την 18ην Κυριακήν δευ- τέρα ή άπάντησις τού Δικηγόρου της Νεο- λαιας. Δέν υπερέβαινον, τίς δυι σελίδαι; συ- νήθους έπιστολής, και εύχρημα τού συντάκτη να είνε όλα, διά να μη άναγκασθώ και πέ- λιν... να γεμίσω τδ καλό.

Αυτήν την έδομάδα άνένωσταν την συνδρο- μήν των διά τδ 1905: ή Νήσοι τών Φαί- κων, ο Διη Ι. Παππά, τδ Ένθυμο, ή Α- νέλιπτος Λαρά, ή Κυρία Τρίκη, Τρίκα, ο Διον. Καλλίνικος, αΙ Νίνα και Σοφία Μπενίδη, ή Καλλιόπη Πιττακούδη, ο Βαρδα- λαμπούμας και άλλοι πολλοί, τούς όποιους ευχαριστώ πολύ διά την εύγενή των προθυμίαν.

Έλαβα τδ έπικειπήσά σου, Μελίωρ Διπλωμάτα, με τόν όρχισόν τίτλον «ροϊνής της Νομικής». Σου εύχομαι να τιτικασαθή τδ γρηγορώτερον με τόν τίτλον «αδίδακτωρ τού δι- καίου» και έπειτα... έπειτα... γνωρίζω τδ νεύ- ρά σου και εύχομαι να πραγματοποιηθώ.

Η έπιστολή σου τριτ' της 17ης Κυριακής: ω- ραία και μετρίορρη. Γοργήτορη Έλπίς [ΕΕ], και τδ Κόκκινον Κρίνον θά υπήρξη νεύτο πο- λύ άν έδίδετο πότα γούρεας δά την άπάντη- σίν του. Όσον διά την υπέρβυσσόν σου, δέν τά χρήματα μου έπαισαν κατά τδ άνοιγμα της έ- πιστολής σου, αυτή αποκλείεται. Δαμάσκην πε- νήντα τουλάχιστον γραμμάτια την ήμεραν και όλα σχεδόν και έχουν μέσα Άλλοίμονον λοι- πόν άν δέν τα άνοίγα μόνη μου με την μαγα- λητέραν τάξιν και προσοχή! Τδ τίτωμα τού γραφέι-ου μου θά ήτο αρωμαμένον με γραμματό- σημα και χαρτονομίσματα.

Ευχαριστώ θερμώς τόν Κολυμβητήν τού Καρτεσιού από τδ Πηγάδι της Αιγύπτου διά τά καλά των όρων. Ο μεν Καλυμβητής τού Καρτεσιού μου έστειλεν ένα κιβώτιον μ' έλκική σταφίδα Παναρίτης, τδ δέ Πηγάδι της Αιγύ- πτου δύο σιγαροθήκας, την μία διά τόν κ. Παπαδόπουλον και την άλλη διά τόν κ. Φαί- δωνα. Άλλά διατί να πειράζονται τά καλά μου τά παιδιά;

Δέν δημοσιεύω ανίμικτα, Άνθος Έλπίδος, παρά μόνον από τά υποβιβάζοντα έγκρίμα; εί- τος Διαγωνισμών πρό: σύνθεσιν Πνευματικών Άσκήσεων. Τώρα πού έπροκηρύχθη νέος, εις μπορείς να μου στείλεις, συμφώνως πάντοτε με τούς όρους της προκηρύξεως.

Κοπερό Σπαθί [ΕΕ], ή έπιστολή σου με κα- τευχάριστην: όταν την έγραψες, δέν πιστευω να είχες πονοκέφαλον από τδ έξωπο, πίνω της Άκακίας. Σδ τί καθάινεις εις την Δρέσ- δην; Μόνον διά να ιδής τόν Έβρον δέ έστειλαν; Γράψ μου λοιπόν και διά τά μαθήματά σου.

Διά τδ ανίγμα, Δυσδαμόνα [ΕΕ], δέ πα- ραπέμω εις όσα λέγω παραπάνω πρό: τδ Άν-θος Έλπίδος. Τδ ποιήμα σου προς την πα-

τρίαν του μου ήρσε πολύ. Άλλά καλώς βλέ- πεις και εις τόν Όλην, έργα συνδρομητών μου δέν δημοσιεύω. Δι' αυτά έχω ειδικούς συ- σργάτας.

Τί περίεργον πού είνε ο βίος! Αυτό είπα δυ- ταν έδιδάτχ την χειρόγραφον έφημερίδα σου «Ο βίος», φίλτατε Φαίον, την όποιαν εκδί- δεις με τόση καλόν σιнопόν. Να ιδώμεν, θά ευδοκημήσθ;

Καλώς ήλθατε, Παλλάς [ΕΕ]. Φιλήτέ μου τά άδελφάκια. Έκείνη ή συνδρομητική, πού είδε: εις τδ άπόλονον ή φορή τδ σήμα, άλ- λ' δέν έλαβε: εύχρινον να την γνωρίσης έπειδή ή τζελισμένη... είς εύρω ποία είνε, αλλά με περικέλεται να μή τδ πώ.

Έχεις δίκαιο, νάκαπ; τόσο, την ώραίαν πα- ρίδα σου, Παυλινή Λαρά [ΕΕ], και να την προτιμή; από όλα, άόμνη και από τας Αθήνας. Άλλά και αΙ Αθήναι είνε και έξαιρετικές, ως πω εύχυνται ως κερλή τού Έλληνισμού, και κίθε Έλληνα, μετά την πατρίδα του, όρσει νάκαπ τας Αθήνας.

Όρρα Άκτίς [ΕΕ], ή έπιστολή του μου ή- ρσε πολύ. Άλλά και σύ μου στέλλεις αΙτίμα- τα: Γδ τί γρίφο παρακλίνω. Έχω υπ' όψει μου δύο ώραίς έπιστολής: σου Άργυρίανον [ΕΕΕΕ]. Δέν πιστεύω να έραυξέσθ τδ τέλος των Άριστίων τούτον ώραίον δέν πράγματι είνε. Τού χρόνου έλπω- δει: θά δημοσιεύω και άλλο μυθιστόρημα τού Βέον ες τών νεωτάτων του.

Ο λόγος τού Γάνου μου γράφει τδ έξης: «Θεριοκτήνη έπιστολήν έλαβα εκ Γά. ου παρ' των δύο άόρων κορασίων των έγγαφέντων υπ' τού Μακρολαίη. Με παρακαλούν να τα συστήσω και είτοις, μήπως εύγενή κανείς εκ των εύπαρόντων να τα έγγράψω ώστε να μη στερηθύν της άγαπητής των Διαπλάσεως.» Οά το κάμω πρόλύμα.

Ο Γοβύλος Όρις παρακινείται ότι πολλοί των άνταλλασσόντων Μ. Μυσταί άπαφύγουν να ημερώσουν εις τδ τεσσάρων διακοσίων των με μίαν εύφυλογίαν: Έν τω όλω μου, έν τω γοργίφ μου, έν τω αιδίω: κατ. Κ' έγώ νομί- ζω, ότι ή δικιότη πρέπει να σημειώνεται, — έστω και πλησίον της εύφυλογίας.

Έως να τελειώσω τδ έτος μας, Άγκυρα της Σωτηρίας [ΕΕ], έπειδή μένουν όλίγα άκο- μη φυλλάδια, εκτενές διήγημα δέν θά η- μωσιεύω, παρ' μόνον έν διά τούς μικρούς. Οί μεγάλητεροι θά έχουν μικρά είκονογραφμέ- να διηγήματα, τδ όποιον θά κρατούν έν ή δύο φύλλα, και τούς θαυμαστούς Άριστίους. Άλλά με τιν νέον τόπον θάρίτουν πλέον τά εκτενή. Έγώ δέ διά τδ 1905 και έκτατα!

Άρετή σύστασις διά τδ Γαλλικόν Φροντι- στήριον των δεσποινών Μιδονίω ήτο, Κυρία Σκαρραλδοστα [ΕΕ], ή Μικρή Άγγελία. Ά- φοι προήχεται από τόσο καλά κορίτσια, αΙ φί- λαι: μου βεβαίως έκαστήθησαν και θά την έχουν υπ' όψει των. Κ' έγώ δέν άμφιβάλλω ότι τδ Φροντιστήριον είνε λαμπρόν, αφού είσαι τόσο έν- θουσιασμένη.

Πώς σου φαίνεται λοιπόν αΙ Αθήναι; Απο- γονε τού Νέστορος; Ός προς τδ ζήτημα πε- ρι τού όπολου μ' έρωτάς, νομίζω ότι ή φωνή της πατρίδας έπρέπει να υπερισχύη. Να, εις τόν Βόλον έχω πλείστον φίλους, τούς όποιους έμπορείς να γνωρίσης.

Σ' ενέγραψα, Μαρκούλα Σιακή. Άλλά διατί δέν έπρότεινες και μερικά ψευδώνυμα να σου διαλέξω;

Η καμμένη ή Διακριθείσα Άρσασκία! Έπαθε χειρότερα και από τά φανταστικά πα- θήματα τού Κίρινον Νέμινον... Έπαγε πέτιμο τριτάτικο, — και έπαιτο να μή πιστεύη τας δεισιδαιμονίας! — έβγαλε δια τά δάκτυλα της δεξιάς χειρός, έκαμε σημάδι στο πρόσωπο, στο πόδι έσφραγίσμα κτλ. Μόνον μετά δε- καπέντε ήμέρας ήμπερσε να έλευθερώη τδ χέρι της από τόν επίδεσμον και να μου γράψη!

Νά τί θά ήπ' ή πέσις Τρίτην. Άς είνε έγώ είς εύρω άλλους πού έπασαν Τετάρτην και έ- πασαν πολύ χειρότερα.

Ζαπλός, [ΕΕΕ] διά την χαριτωμένην έπι- στολήν. Έγέλασα όμα είδα ότι ο μομπα- σου, όπω; ο μπαμπάς του κ. Περιλή, δέν θέλει να τον βηθούν εις τας έτοιμασίας τού ταξιδίου, μήπως τον κάμουν και ξεχάση τί- ποτε... α' Ανθούλα... όχι, δέν έχω δυτικώς.

Άσπίς της Αθηνάς, [6Ε] διά τας τρεις ώραίς σου έπιστολάς και προπάντων διά τά ώραίότατα εκείνα άπομνημονεύματά σου περί Διαπλάσεως, Είδα και την πρόρρησίν σου, ότι θά έλθη ήμερα, κατά την όποιαν τά φυλλάδια μου θά περιέχουν μόνον Κυριακάς. Είπες βέ- θια έπίτηδες μίαν υπερεθλήν, δά να δείξης πόσον σου άρέσουν αΙ Κυριακάί μου.

Τδ Φωρ της Νυκτός ήτο άρρωστον. Και έπειδή άρρωσεν όλίγον τδ διπλούν φυλλάδιον, άλλο δέν έκαμην όλων εκείνην την ήμεραν, παρά να ρίχνη χαρτί... διά να ιδή άν έξεδόθη! Αυτό μου είπεν ένα πουλάκι. Κ' έγώ έχάρηκα πολύ, διά την άγάπην πού μου έχουν οι φί- λαι μου.

Σε κοροϊδεύουν διότι δέν έδραβήτης, Ναυ- τοπούλα τού Μεσολογγίου [ΕΕ]; Να τους προ- καλέσης να στείλουν διά να βραβεύθύν αυ- τοί... Οά ιδούν τότε ότι δέν είνε πολύ εύ- κολον πράγμα και ότι κατορθώνεται με την ύπομονήν και με τόν καιρόν. Έπομένως... μήν τους άκούς.

Η άλλητογραφία δέν είνε υποχρεωτική, Άνθούσα Νέυτης [ΕΕ]. Εύμπορεί κανείς να είνε συνδρομητής χωρίς να μου γράψη. Άλλ' όταν μου γράψη, τότε ώρελάται περισσότερο. Αυτό είνε!

Μ' έμάγειρε, Κόρη τού Αιθέρος [ΕΕΕ], ή έπιστολή σου, με τδ στεφανάκι από ξηρά άν- θη, με την περιγραφήν τού ταξιδίου σου και τά χίλια δυό. Σου εύχομαι καλήν διαμονήν εις την Καρδίτσαν, και να γνωρίσθης με τδ Όνειρον Θεορίης Νυκτός, τδ όποτον έρχεται μες' όλίγον. Η τδ γνωρίζεις;

Τόν γνωρίζω πολύ καλά τόν θεόν, σ.υ. Νη- ρήϊς τού Βαθυρόακος [ΕΕ]. Είνε σφός και αγαθός, — δηλαδή άθώπος! Άλήθεια λοιπόν, αΙ Άρσασκιάδες θά φορέσατε μαύρες ποδιές; Περίεργον χρώμα, έχεις δίκαιον. Άλλά, πρέ- πει να υπακούωμεν εις τούς άνωτέρους μας.

Θάνατος υπέρ Πατρίδος, ήρωϊκός, ένδοξος θά- νατος ως ο τού Παύλου Μελά, είνε συχα- ρητέριον και όχι συλλυπητέριον άξιος. Κλαίω- μεν, αλλά με τά άγια δάκρυα τού ένθουςιασμού Πανθούμεν, αλλά τά σμύβωλα τού πένθους μας λαμπρύνει τδ φως της δόξης. Και είνε άγίως ή δόξα των υπέρ Πατρίδος θητακότων!

Καυχώμαι, υπερηφανεύομαι, διότι ο Παύλος Μελάς υπήρξεν εκ των πρώτων συνδρομητών μου και φίλων μου. Διότι άκούη την άγάπην του, ο εύγενής και γενναίος, μετέδωκε και εις τά τέκνα του, τά όποια ενέγραψεν ο ίδιος έλ- θών πρό διετίας εις τδ Γραφείον μου. Πόσον γλυκερά και φιλοσοφώμενα λόγους μοι είπε τότε ο άληθινότατος! Τά εύχρημα τέκνα τούσιν ήρω- κόν και ένδόξον πατρός είνε άκούη μικρά. Σήμερον τά κατέχει ή λύπη διά την σκληράν στέρησιν τού ήγαπημένου των. Άλλ' όταν θά μεγαλώσουν, θά έννοήσουν ότι ο τόσο ένωρίς έγκαταλείψας αυτά, τούς άφηνεν ως άντάλλα- γμα κληρονομίαν άνεκτίμητον: την εύγνωμοσύ- νην της Πατρίδος!

Έγκρίνωσαν τά ψευδώνυμα των, δε- χομαι μετά χαράς εις την αλλητογραφίαν μου και εις τούς διαγωνισμούς μου τούς νέους: μου φίλοι: Τ'εργασίον Νέον (Δ.Ρ. ή πρότασις σου θά δημοσιευθής εις τδ προεχές, αλλά δέν πρέπει να έχη άπομνημονεύμα) χαίρετισμούς εις την άδελφήν σου) και Άραβικόν Γαργον (Υ. Ω αυτό έξέλεξα.)

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλ-
λάξουν: ο Πρίγκιπ Τζάμια με το Κί-
τρινο Ντόμινο Ζουλίτσαν και
Πανσέληνον — ή Αλκυονίς με το Δο Ρέ-Με,
Λόρδον Χόπ, Μελελίχ. Κυρία Τρίγκι-Τρά-
γκα και Λούπιγκ δι Λούπ — το Σπασμένο
Φανάρι με την Ροδοδάκτυλον Πό, Ακακίαν,
Αύραν της Ανοίξεως και Αγκυραν της Σω-
τηρίας — ή Νήσος των Σειρήνων με τον
Χωλόν Διάβολον, Δάσος Φοιτήτων, Ανθο-
σαν Νεότης, Μαγεμένην Ακροβαλασσίαν,
Αστρον Αράλην και Τρελλήν Ψυχήν —
το Βάσχος δε Γάιος με την Βοσκοπούλαν
το Μικρόν Λίμνο, Ασπίδα της Αθηνῶς,
Απόγονον τοῦ Νέστορος, Ναυαϊκῶν και Κερ-
κυραϊαν Αρσακειίδα — ο Μέλλων Διπλω-
μάτης με την Ρέαν Σιλβίαν, Γαλήν της
Αρχύρας, Λατάνιαν, Γλυκεϊαν Ἐλπίδα και
Σπασμένο Φανάρι — το Αίθος Ἐλπίδος
με το Χειμώναθον, Ὀπτασίαν τοῦ Παρι-
δεΐσου και Νεαρόν Πλεκτρολόγον — ή Κυ-
ρία με τὰς Καμελίαις με την Γαλήν της Αρ-
χύρας, Αγκυραν της Σωτηρίας, Κυρία
Σκαρφαλόστραν, Σερεϊάταν τοῦ Σοῦπερ
και Αἴγλην ἐν Ζόφω — Εἰρήνη ή Αθηνά
με την Χλόην, Μυροδάλον Χαραγῆν, Ὀρει-
ροπόλον Ψυχήν, Πάντα Γελαστήν και Κο-
λυμβήτην τοῦ Καρτεσιόν — ή Ὠρὰ Ἀκτίς
με τον Ἀετόν της Εἰρήμους, Μαῦρον Ἀετόν,
Ναυαϊκῶν, Ἀγγελοῦ της Νίκης και Ἀγγε-
λον της Εὐτυχίας — ή Ἰδιότροπος Νεῆς
με τον Απόγονον τοῦ Νέστορος, Διακριθεῖ-
σαν Αρσακίδα, Λαμπρόν Κιθαροδόον, Μι-
πὶ-Ητ και Φω-Διάβολον — ο Ἀγγελοῦς τοῦ
Λυκανοῦς με τον Απόγονον τοῦ Νέστορος,
Κυανόλενον Σημαϊαν, Μικρὸν Βιολιστριαν,
Αργυρὸν Παροῦλον και Λούπιγκ δι Λούπ —
ή Φάροπούλα με την Κάκιαν, Κρεόλην,
Διονυσίαδα Πηγῆν, Ἀνθος Ἀλόης και Αἴ-
ραν τοῦ Ζαπτεϊόν — ή Μαγεμένην Ἀκρο-
βαλασσίαν με τον Μέλλοντα Διπλωμάτην,
Διακριθεῖσαν Αρσακίδα, Βαρναλγούσαν
Ὀσφάνην, Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτός και
Ἑλληνα Ἀθλητήν — ή Ἐσπερία Ἀδρα με
την Βαρναλγούσαν Ὀσφάνην, Ροδοδάκτυ-
λον Πό, Ζδ-Ζδ, Κάκιαν και Μαρίαν Ἀντου-
ανέτταν — ο Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης με
την Φαροπούλαν, Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ
Σουλόν, Ἀγγελοῦ της Νίκης, Αγκυραν της
Σωτηρίας και Πετρομένον — ή Ναυαϊκῶν
με την Αἴγλην ἐν Ζόφω, Κυρία με τὰς Κα-
μελίαις, Κίτρινο Ντόμινο, Πλεκτροδόον
Σπινθήρα και Ἀστέρα τοῦ Βέγα — ο Μικρὸς
Ναύαρχος με τον Φω-Διάβολον, Πικραμέ-
νην Καρδούλαν, Ρεμβάζουσαν Καρδίαν και
Βαρναλγούσαν Ὀσφάνην — ο Σθεναλίδας
με το Φῶς της Νυκτός, Βαρναλγούσαν Ὀρ-
φάνην και Γλυκεϊαν Καρδίαν — ή Σερεϊά-
τα τοῦ Σοῦπερ με τον Ἑλληνα Ἀθλητήν,
Διονυσίαδα Πηγῆν, Ἀκτινοδόλον Ἀστρον
και Ἀθῶν Καρδίαν — το Θερινόν Ὀνειρον
με την Ἀγορικὴν Χάρην, Ὀρειροπόλον
Τυχῆν και Δουκισσαν τῶν Σαλῶν — ή
Ὀπτασία Παραδείσου με τον Νυκτοκόρακα,
Τριπτόλεμον, Χιαζόν Ἀνερον, Χιαζόν Κρί-
νον και Νύμφην της Προπορτίδος

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοῦ φίλου της:
Πρίγκιπα Τζάμιαν (με γαϊά το καινούργιο
σπίτι) Προμηθεά Δεσμώτην ([Ε] τώρα ἐλπί-
ζω να μου γράψης τακτικά ἑπταίς εἰς ἕνα
διαγωνισμὸν, εἰς τὸν ὁποῖον λαμβάνεις μέρος
διὰ πρόωγν φοράν, εἰνε καὶ τί) Νήσον τῶν
Σειρήνων, Ἀδραν της Ανοίξεως (ἐστειλὰ ἐκ
νεοῦ) Πύργον της Πέτρας (βεβαίως ὅταν ὁ
Σύλλογός σας ἐγγράψῃ ἄπορα, ή ἐγγράφῃ ὅς
λογαριασθῇ ὡς ἐσπλάθωμαι) Γλυκεϊαν Ἐλπί-
δα, Παπαρούσαν τῶν Ἀγρῶν ([Ε] φαντάζο-
μαι τὸν τῦμόν σου με τὸ ἐπιστάδιον ἐκίνο,
τὸ ὁποῖον τὸσον ὠραία περιγράφεις: ὅχι, αἱ περὶ
ὧν ἐρωτῶς δὲν εἰνε συνδρομητρίαι) Γαλαξίαν

([Ε] χαίρω διὰ τὸν προβόχρόν σου· αἱ λύσεις
σου ἐλήθησαν ἐμπροσθέν μου) Νικητοῦλακα,
Ἀκτινοδόλον Ἰστορῶν, Ὠρὸν Ἀμύραντον
(λοιποί, γράψε μου συχνά) Λευκὸν Ἰορ (εὐ-
χαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπλάθωμαι) Μικρὸν
Σιμυναϊαν (ποῦ ὅταν ἔρχεται ὁ Δευτέρης και
λέπῃ ή Διπλάσις, τίς φαίνεται ὅτι λείπει τὸ
τροπὸν ἀπὸ τὸ τραπέζι!) Γαλήν της Αρχύρας
([ΕΕ] διὰ τὴν ὠραϊαν ἐπιστολήν) Κρεόλην
([Ε] διὰ τὴν ὠραϊαν ἐπιστολήν, ποῦ μου ἔγρα-
ψες ἀπὸ τὴν Τηλὸν ἐλησπόνθησα να το γράψω
προχθές) Ἑλληνοπαῖδα (καλῶς ἤλθες εἰς τὰς
Ἀθῆνας· πότε λοιπὸν θίσεις ἰδίω;) Ὠραϊαν Ἰ-
μαζόνα ([Ε] τώρα περιμένω γράμμα σου και
ἀπὸ τὸ Vichy) Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτός (τὸ
ὁποῖον πηγάζει εἰς τὴν Καρδίαν σου και ἐπιθυ-
μεῖ πολὺ νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἐκεῖ φίλους μου) Ἀγγε-
λοῦ της Λαῶας (ἐστειλὰ εὐχαριστῶ δι-
στα γράψεις) Ἀγγελοῦ τοῦ Λυκανοῦς κάθε
τετράδιον πρέπει νὰ ἔχῃ μέσα τὸ ὠρισμένον
γραφμματισμὸν, διότι δὲν εἰνε δυνατόν νὰ κρα-
τῇ τῶτον μικρολογισμῶν) Ἐσπερίαν
Ἀδραν ([Ε] ή ὁποῖα ἐταξίδευσεν εἰς Βῶλον
και Ἀρίσσαν· ἐνώρτισεν ἐκεῖ τὴν Δωρίδα
Παρθένον και ἄλλας φίλας μου· δι' αὐτὸ ἄρ-
γηται και νὰ μου γράψῃ) Νηγερίαν (μὴ ἐνο-
χλήσῃς διὰ τὸσον μικρὰ πράγματα και μὴ ἀμ-
φιβάλλῃς περὶ τῆς ἀγάπης μου) Φω-Διάβολον
(τὰ διεβίβασα) εὐχαριστῶ και διὰ τὸ τρίτον σου
ἐσπλάθωμαι) Δικηγόρον της Νεολαίας ([ΕΕ]
διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς Κυριακῆς) Ἀγγε-
λοῦ της Εἰρήνης ([Ε] ὠραία ή ἐπιστολή σου
βραβεῖον ἐστειλὰ) Ἀννὰ Ἰ. Λαμπήν
(καλῶς ἤλθες) Περιβόλου της Καρδίας (ἐχει
καλῶς) Ναυαϊκῶν (ὑπελείς δρ. 1.15) Θετα-
λομύγνην, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔκοβα μετὰ τὴν 17 Ὀ-
κτωβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου

Ὁ χάρτης ἐν ἑστέον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δεῖν νὰ γράψω-
μαι λύσεις τῶν ὀκτώ ἀντικειμένων, πλεονεξία τῶν
ἐν τῇ Περσῇ μας εἰς φακίλλης, ὡς ἑκαστος
παρέχει 20 φύλλα καὶ τιμὴ τ. ε. πρ. 1.

500 Λεξιφύλας.

Τὸ πρῶτόν μου χειρίζονται οἱ ζωγράφοι,
Τὸ δευτέρον μου γράμμα τῆς Ἑλληνικῆς.
Καὶ μετὰ τὰ δύο αὐτὰ και μόνα ἔγραψα
Μία βιολιστήν τοῖμα ὁμηρικῇ.
Εἰπάη ὑπο τῷ Ἑρῷ τῶν Ἀντικειμένων

501. Στοιχειόγραφος.

Ὅταν ἔχω τὸ κεφάλι
Στάς ἀκτὺς πληθύνει κίμα·
Κι' ἀπὸ αὐτὸν οὐκ ἐξέρχεται,
Ἀκριβῶς τὸ ἴδιον εἶμαι.
Ἐστειλῇ ὑπο τῆς Ἀντικειμένης

502. Μεταγραμματισμός.

Ἐλὸς σοφὸς ἐκ τῶν ἐπτά ἔκοψ τὸ κεφάλι.
Μ' ἀμύσις μεταβόητα και ἄλλο τοῦ κοῦκω...
Κ' ἐγὼ ἐπερίμενα σοφὸς νὰ γίνῃ πάλι.
Ἐνα ποῦλ' ἐπέταξε — τάλουο και γελῶ.
Ἐστειλῇ ὑπο τῶν Ἀντικειμένων τοῦ Νέστορος

503. Γωνία.

+ * * * * * = Πλατήτης;
* + * * * * = Ποταμός τῆς Ἑλλ.
* * + * * * * = Νήτος τῆς Εὐρώπ.
* * * + * * * * = Ἀργαλαξία;
* * + * * * * = Φυτὸν.
* + * * * * * = Σύνγρ. Ἡγεμόν.
+ * * * * * * = Νήτος τῆς Ἑλλ.
Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὁρισεῖραν τῆς Εὐρώπης.
Ἐστειλῇ ὑπο τῶν Ἀντικειμένων τοῦ Νέστορος

504-505. Μεταμορφώσεις.

1. — Ὁ αἰὼν διὰ 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἔτος.
2. — Τὸ ἔτος διὰ 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ μῆν.
Ἐστειλῇ ὑπο τῶν Ἀντικειμένων τοῦ Νέστορος

506-508. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζώων.

1. — Ἡ Κέρκυρα εὐρίσκεται εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος.
2. — Ἄλλ' ή Σκίαθος εἰνε νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
3. — Ἀμφότερα τὰ πελάγη εἰνε συνήθως γαλήνι-
αία.
Ἐστειλῇ ὑπο τῶν Ἀντικειμένων τοῦ Νέστορος

509. Μαγεὶον Γράμμα μετ' ἀριθμητι- κῆς διὰ λέξεων.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκίστης τῶν
κίτῳθι λέξεων, διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν
αὐτῶν, σχηματίζουσ ἄλλας τόσας λέξεις, ἀπο-
τελοῦσαι κατὰ σειράν ἀριθμητικὴν διὰ λέ-
ξεων, ἥτοι: Ἢ δευτέρα λέξις θάβραιρηται ἀπὸ
τὴν πρώτην και ή τετάρτη ἀπὸ τὴν τρίτην· ή
δὲ πέμπτη θά εἰνε τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ὑπολοίπων.
Μελένη, Ἐμμα, Πρόδικος, ἄρπα, ἄδικον.
Ἐστειλῇ ὑπο τῶν Ἀντικειμένων τοῦ Νέστορος

510. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητου-
μένων λέξεων, τὸ δευτέρον τῆς δευτέρας, τὸ
τρίτον τῆς τρίτης και οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν
ὄνομα ζῴου:

1. Πτητὸν ὑπόβριον. 2. Φυτὸν κοινότατον. 3.
Ὀρος τῆς Τουρκίας. 4. Ἐσχά τῶν Ἀθηνῶν.
5. Μέρος τοῦ σώματος. 6. Ἀστειρισμός. 7.
Γλῆς ἐκρηκτικῇ.

Ἐστειλῇ ὑπο τῶν Ἀντικειμένων τοῦ Νέστορος

511. Φωνηεντολόγον μετ' ἑλλειπο- συμφώνου

μ - ο - σε - ω - * - ω - κ - τ - ου

Ἐστειλῇ ὑπο τῶν Ἀντικειμένων τοῦ Νέστορος

512. Γρήφος.

Ρ γάτης ποιεῖ ροῦς Λ Σ η η Κράσπαρ
εα
εα + εα
εα εα
εα εα
εα εα
εα εα
Ἐστειλῇ ὑπο τῶν Ἀντικειμένων τοῦ Νέστορος

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φιλλου 36

382. Ἀντιγόνῳ (ἔντι γόνυ.) — 383. Ἀ-
δυσσινί (α, βί, σί, νί, α.) ή Αἰθιοπία (Ε, θί
ο, πῖ, α.) — 384. Ρώμη, ρῶμι, ρώμη — 385.
Πήλιον.

386. ΣΕΡΙΦΟΣ 387. ΠΛΑΤΩΝ
ΣΙΚΙΝΟΣ (Πηλός, Λαύρα,
ΜΥΚΟΝΟΣ Ἀετός, Τόνος, Ὡ-
ΤΕΝΕΔΟΣ ὄν, Νέμα.) — 388.
ΣΑΛΑΜΙΣ Τὸ ψάρι γλῶσσα.
ΚΙΜΩΛΟΣ — 389. ΣΑΡΩΝΙ-
ΑΜΟΡΓΟΣ ΚΟΣ (Θείος, Σα-
λαμῖς, Ἀμοργός, Κίμωλος, Τήνος, Σικίνος,
Κίρκυρα, Μύκονος, Κίμωλος.) — 390. Οὐκ
εἰνε περὶ ὅσον θεοτέρον ἄνθρωπος· βουλεύαι-
το ἂν ή περὶ παρίδος. — 391. Εὐγνώμων γίνου
(εὖ - γνώμων - Γῆν - οὔ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ με λέξις λεπτα 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας
λεπτα 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὅλας καὶ αἱ
ὀλιγοίτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Τῷ Κυριότῳ της Θαλάσσης.

Διεύθυνσις: Γερασίμου Καρανυλῆν, ὁδὸς
Κολοκυνθοῦ, 26, Ἀθήνας. — Ἀπόγονος τοῦ
Νέστορος. (Δ, 138)

Ἐχομαι μέχρι 1ης Δεκεμβρίου ἐπὶ εἰκόνι
γραφμμένων δελταρίων ἀπαντήσεις εἰς τὴν
ἐρώτησιν πῶς εἰνε ἄνθρωπος. Τὴν καλλίτεραν
ἀπάντησιν θά βραβεύσω δι' 100 εἰκονογραφη-
μένων δελταρίων, τὸ δὲ ὠραιότερον δελτάριον
δι' ἑνὸς τῶν Διηγημάτων Εὐνοπούλου (Φαί-
δωνος). Πραγματὸ τοπογραφίας. Τὰς ἀπαντήσεις
θά κρίνῃ ἐπιτροπὴ. — Ὡς Δ. Ἰατρίδης, Ἰπ-
ποκράτης, 6 - Α. Ἀθῆνας. (Δ, 139)